

**Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu
Cuvântul lui Dumnezeu către neamul român
și către mai-marii bisericii neamului român**

Duhul Sfânt Mângâietorul Se face cuvânt peste pământ și umple de glasul Său grădinița cuvântului Său din mijlocul neamului român. Este pe vatra acestui neam Dumnezeu-Cuvântul cu grădina Sa de cuvânt și cuvintează în ea cuvântul Duhului Sfânt. Cum, oare, va fi să dea acest popor socoteală lui Dumnezeu pentru atâta râu de cuvânt, ieșit din albia sa și trecând peste margini cu putere, purtând în el duh de trezire, de învățătură, de mângâiere, de răbdare, de chemare la masa împărăției cerurilor pe cei ce aud vuietul lui cel lin, ca de vânt lin, sau ca de glas răscolitor trecut din loc în loc cu duh de înviere, de chemare, de pace peste cei zbuciumați sau de strigare peste cei ce dorm adânc, în somn adânc, când Domnul strigă la porți ca să intre și ca să pună masa nunții Lui pe acest meleag?

O, țara Mea de nuntă, o, neam român, Eu, Domnul Iisus Hristos, sunt în mijlocul tău cuvânt de Duh Sfânt de cincizeci de ani și mai mult. Nu este zvon să nu se împrăștie, să nu se audă peste tot apoi. Stau cerurile deschise deasupra ta și cuvintează de sus Domnul peste tine, vestindu-Se din tine cu grăirea Sa de peste tine și trimițând spre tine carte și iar carte, învățându-te, îndemnându-te spre povața Sa, chemându-te la veghe, deșteptându-ți auzul ca să auzi glasul Meu de peste tine, o, țara Mea cea de la sfârșit de timp, țara Mea de nuntă. Am spus și am tot spus în cuvântul Meu de peste tine că ești de la Tatăl Meu aleasă Mie la nașterea Mea și a ta ca să-Mi fii la acest sfârșit și început de timp țara Mea de nuntă, masa Mea de ospăț ceresc cu oamenii pe pământ, casa Mirelui din cer și a miresei Sale, care stă în așteptarea Mirelui ei. O, iar și iar îți spun că am în mijlocul tău izvorul Meu de cuvânt și am popor mireasă Mie, din mijlocul tău cules de mâna Mea cea tare, care pune credință în om și iubire și așteptare și putere din cer pentru Dumnezeu și multă biruință pentru El pe pământ.

O, atât de mult cuvânt, munte de cuvânt am grăit în mijlocul tău, țara Mea de azi! M-a trimis în tine Tatăl Savaot cu a doua Mea venire pe pământ ca să lucrez mult și cerește, căci Eu am zis acum două mii de ani în mijlocul poporului Israel, care M-a răstignit în Ierusalim pe muntele Golgota, am zis lui că iarăși va veni Fiul Omului cu îngerii Lui, cu putere și cu slavă multă, și va despărți atunci la dreapta Sa și la stânga oi și capre, și n-a știut Ierusalimul cel de atunci să priceapă aceasta și M-a lăsat afară, M-a dat din casa sa afară. Și Mi-a arătat Tatăl atunci o țară frumoasă și Mi-a spus că ea este țara Mea pentru a doua Mea venire și că voi veni în ea cu minunea nașterii din nou a lumii și că voi așeza în ea scaunul dreptății și voi sta și voi cuvânta și-Mi voi așeza masă de nuntă în ea, masă de cuvânt, și voi sta cu îngerii și cu sfinții cu masă cerească pe vatra ei, și numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, precum este scris. O, n-ai cum să te ascunzi de lucrarea Mea în mijlocul tău, căci Tatăl M-a trimis, iar Eu vin, după cum este scris să vin. Tu ai fost vestită țară a alegerii Domnului pentru sfârșit de timp și pentru început de cer nou și de pământ nou întru duhul dreptății, și multe scule duhovnicești te-au vestit prin vreme, de departe și de aproape, și știu popoarele vestea aceasta, vestea despre tine că ești țara Mea cea de azi, țara strălucirii, că Eu în tine lucrez mult și sunt lumina lumii, Cuvântul lui Dumnezeu sunt, și luminez cu el popoarele, iar tu ai vină mare că nu pui lumina lui Dumnezeu în sfeșnic pe pământ, și dormi, iubito, și nu dai să te trezești întru întâmpinarea Mea. Ca râul cel plin și dând peste margini, așa este cuvântul Meu peste tine, și Mă scriu cu el în cartea sa din vremea ta, o, neam român. Nu voiesc ca tu să fii ca poporul Meu cel de acum două mii de ani, la care am venit și nu M-a primit, după ce atâta iubire am zidit prin cuvânt și prin faptă în mijlocul

lui. O, îți voiesc deșteptarea, iubito, și te strig cu dor: scoală-te! Eu sunt, Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce-ți grăiesc. Mă trimite Tatăl cuvânt la tine și-Mi spune să-ți spun că Eu sunt Cel ce sunt și că am semn în mijlocul tău pe poporul cuvântului Meu cel de cincizeci de ani și mai mult, și cu care Eu stau la masă de cuvânt, și de unde rup și dau această pâine vie, pâine de cuvânt, gura lui Dumnezeu, care se împarte cu glasul ei spre învierea făpturii.

Acum douăzeci de ani am zidit în mijlocul tău o piatră scumpă, țara Mea de azi, și am scris pe ea numele Meu: Cuvântul lui Dumnezeu, și am pecetluit-o cu sfințenia Mea și am așezat-o într-o grădiniță, pe care am numit-o grădinița cuvântului lui Dumnezeu, munte de Sion, pe care Eu cobor cu îngerii și cu sfinții ca să-ți dau ție de aici față plăcută, nume nou de nou Ierusalim, țara strălucirii pe pământ, așa cum te-a văzut de departe proorocul Daniel și te-a scris în Scripturi ca să fii vestită că vei fi a Mea. Dar, oare, tu uiți câte popoare te-au râvnit și te-au mușcat și te-au îndurerat? O, duhul rău, vrăjmașul Meu și al tău, știe soarta ta cea de la Mine și te râvnește ca să fii a lui, ca să te dai de partea lui acum, o, dar și Eu te voiesc și nu pot să te las și nu pot să te dau dacă Tatăl Mi te-a dat a Mea.

O, țara Mea cea de azi, în tine Eu Mă fac cuvânt de naștere din nou a lumii și de aceea ești tu a Mea. Să se risipească vrăjmașii tăi și ai Mei de pe vatra ta și să învie Dumnezeu, de a Cărui față să fugă de la tine cei ce te urăsc pe tine și pe El, și să piară ca focul și ca ceara în foc toți vrăjmașii tăi, iar pe tine să se însemneze semnul crucii Mele, semnul Fiului Omului, care alungă pe vrăjmași și pe diavoli cu puterea Celui răstignit pe ea acum două mii de ani, Iisus Hristos Cuvântul, în iad coborând și strivind pe diavolul prin cruce, ca s-o dăruiască pe ea poporului Său cel credincios, armă potrivnică duhului pizmaș! Amin.

Am așezat în tine vas de spălare, țara Mea de azi. Am în tine corabie de salvare pentru tine pe pământ și în cer. Ți-am pregătit răscumpărarea, iubito. Am lucrat pentru tine în mijlocul tău, acum, la sfârșit de timp, și am din tine mijlocitori pentru tine în cer și Mă sprijin cu ei pentru tine, și am pe pământ pe poporul cuvântului Meu și am masă de cuvânt în mijlocul lui și-ți trimit prin el carte ca să ai tu înaintea ta glasul Meu de peste tine. Dorm boierii tăi, dorm, iar Eu cu săracii Mei veghez în turn de veghe pentru tine și am venirea Mea în mijlocul tău. O, nu te îndoii, nu te sminti întru Mine, ci scoală-te să crezi, că Eu lucrez cum și în alte vremuri am lucrat tot așa și am dat poporului Meu Israel povață de viață și cârmă de cuvânt în mijlocul lui, dar el a fost neascultător, nesupus lui Dumnezeu, și M-a pierdut, și l-am pierdut.

O, țara Mea de venire, ia din Duhul Meu din mijlocul tău, că am în tine pietricica cea albă, despre care este scris în cartea cea pentru zilele cele de apoi. Mă fac carte în tine în vremea aceasta, căci cuvântul Meu de peste tine e mult, e ca râul de mult și scrie despre acest râu în cartea cea pentru sfârșit de timp și pentru început de timp. Eu stau pe tronul dreptății pe vatra ta, pe munte de taină stau și sunt învăluit în nor și curge din tronul Meu râul vieții, cuvântul vieții ca să te adape, ca să te ude și ca să crești verde și să fii primăvara Mea. O, vine primăvara, se face cerul sul de carte și coboară la tine ca să înflorească cer nou și pământ nou peste tine. Scoală-te ca să înflorești și ca să strălucești de dor și de slavă, căci Eu sunt strălucire în tine și-ți dau strălucire, o, țară a strălucirii! Vreau să te fac regină între popoare, că așa este scris să fac cu țara venirii Mele, căci Eu Mă scriu cu tine pe pământ, dar fă să-ți audă glasul popoarele toate și să te știe că ești a Mea și să se închine Mie prin tine noroade multe, iubito, și să ia cartea Mea din tine și să crească știința ei în mulți, și regi să-ți sărute pământul și să ia din slava Mea și a ta, precum este scris.

O, ridicați-vă, voi, cei ce stați sub nume de veghetori ai viei Mele și deschideți Domnului slavei, Domnului puterilor! Deschideți glasului Meu și așezați în sfeșnic această lumină, care vă va lumina cu multă lumină hăinuța înaintea neamurilor toate și vă va umple de duhul sfințeniei și de puterea ei în voi! Intrați sub cortul Meu, sub cuvântul Meu și luați-l în voi, căci el coboară la voi ca odinioară în ușa cortului lui Israel, în nor de slavă învăluit și dându-vă vouă din slava sa.

Nimic nu vă cer, nimic nu vă iau, dar vă dau lumină ca s-o puneți în sfeșnic și nu sub obroc, căci fără Mine nu sunteți nimic.

Voi, cei mari și cei mici ai slujirii bisericești, sculați-vă să credeți, ca nu cumva să pățiți ca poporul lui Israel cel necredincios venirii Mele la el cu mult cuvânt în vremea lui Moise, în vremea proorocilor și în vremea trupului Meu acum două mii de ani! Eu sunt Cuvântul Cel fără de început și fără de sfârșit, Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul și sub acest nume stau înaintea voastră și vă grăiesc cuvânt. Vă va fi bine dacă veți fi deștepti ca să Mă cunoașteți Păstorul Cel adevărat, Care vine la păstori și la oi ca să le dea lor. Puneți în sfeșnic lumina cuvântului Meu, căci Eu sunt lumina lumii atât cât sunt în lume, iar fără Mine e noapte și nu se poate lucra și nu se vede. Am venit în lume ca să fiu și ca să luminez și vă spun cine sunt: atât cât sunt în lume lumină a lumii sunt. Amin.

Vă dau să auziți glasul Meu, nu vă învârtoșați inimile! Acum douăzeci de ani Eu, Domnul Iisus Hristos, sub numele Meu cel nou, Cuvântul lui Dumnezeu, am pus lumina în sfeșnic și Mi-am zidit pe pământ în mijlocul neamului român cortul cuvântului Meu, iatacul Meu, locașul Meu, ca Mirele ieșind din el și cuvântând cuvântul iubirii, nașterea din nou a lumii, că a sosit vremea și e târziu. Veniți de luați lumină și puneți-o în sfeșnic ca să strălucească ea peste pământ, iar voi să străluciți prin ea! Zidiți-vă în Mine și învățați această zidire. Veniți și vă scrieți în cartea cuvântului Meu cel de azi, căci Eu M-am scris în ea cu voi ori de câte ori am cuvântat peste voi și v-am dat grăierea Mea cu voi, așa cum și acum v-o dau.

Grăiesc mai-marelui bisericii neamului român ca să Mă audă că-i grăiesc și ca să audă biserica grăierea Mea cu el. În cartea proorocului Daniel este scris despre cartea cuvântului Meu că mulți vor cerceta-o cu de-amănuntul și va crește știința; că numai cei din legea Mea vor pricepe, iar cei neînțelepți, nu; că toți cei înțelepți vor lumina ca strălucirea cerului, iar cei care vor fi călăuzit pe mulți pe calea credinței drepte vor fi ca stelele în vecii vecilor; că vor fi mântuiți toți cei ce vor fi găsiți scriși în carte; că se vor ridica din pământ mulți, ori spre viață veșnică ori spre osânda de veci; că mulți vor fi curățiți și albiți și lămuriți, iar poporul cel credincios va fi ocrotit de Mihail voievodul, căci vremea cea cu strâmtorare stă pe pământ.

Aceasta îți amintesc Eu ție, mai-marelui bisericii neamului român, căci proorocul Daniel Mă trimite la tine cu cartea sa cea de atunci ca să pricepi proorocia cea pentru zilele cele de apoi, iar Eu, scoală-te, îți zic și primește pe Domnul și primește-Mă dacă-ți grăiesc, și fii credincios, și nu necredincios. Nu te teme nici tu, nici frații tăi, nu vă temeți voi de taina Mea cea mare din mijlocul neamului român cu numele de nou Ierusalim. Ea este spre slava Mea și a celor credincioși. O, nu vă temeți, ci bucurați-vă și săltați de bucurie, că Eu sunt Păstor dulce și vă chem spre slava Mea și vă dau prin ea hăinuța curățeniei spre iertarea păcatelor voastre, căci am putere să fac aceasta peste cei mlădioși spre duh de pocăință în ei. Iată cum Îmi cârmuiesc Eu și cum sfințesc pe poporul cuvântului Meu de la izvor învățându-l mereu, stând în mijlocul lui cuvânt ca să Mă împart lumină peste pământ! Duhul iscodirii spre această taină măreață voi să nu-l încercați, că este păcat și este primejdios acest păcat, așa cum s-a prins în această primejdie arhiereul de Târgoviște, Vasile, care a apăsat cu duh tulburător din părți lucrarea Mea de cuvânt, căzând el apoi în lupta cea împotriva Mea, și căzând rușinos. Luați în voi duhul credinței sfinte și va crește în voi înțelepciunea cea de sus, care nu poate fi luată de jos, de pe pământ, căci Eu sunt Dumnezeu și nu om și nu Mă poate învăța la școală omul, ci numai de la Împăratul ceresc, Duhul Sfânt, Care suflă unde voiește, și iată, voi auziți glasul Lui și nu știți de unde vine și unde Se duce când vine, și iată, aceasta este școala, așa sunt cei născuți din Duhul și pentru Duhul.

Îți dau în dar cuvântul Meu. Scrie pe inima ta cartea Mea și cercetează-o pe ea cu Duhul Sfânt Mângâietorul, căci altfel de duh nu are pentru Mine înțelegerea. Îți dau acest dar, odată cu ziua pe care acum o vei sărbători ție, ziua de sărbătoare pentru proorocul Daniel, pe care l-ai luat de ocrotitor, iar duhul necredinței să se depărteze departe și să aibă loc Dumnezeu-Cuvântul. Amin.

O, nu e greu de crezut Domnul, Care grăiește acum cu voi și de Care veți avea nevoie multă voi curând, curând, căci satana, șarpele cel vechi, voiește să înghită turma Mea. Eu însă îl dau de gol și spun că nu este cale dreaptă de pe pământ spre cer în afară de calea bisericii ortodoxiei și a apostoliei ei, iar amestecarea să nu caute spre ea decât cu duh de pocăință și de botez prin pocăință, după ce atâta vreme Mi-a fost sfâșiată în bucăți cămașa Mea și turma Mea, dar și ea trebuie să vegheze cu post și cu rugăciune multă și înaripată spre Cel ce poate s-o izbăvească pe ea și să-i dea ei viața și învierea cea de veci. Amin.

Am grăit vouă, celor ce stați pe scaun de biserică în neamul român, și vă hărăzesc credință vouă, credință ca la sfârșit, ca nu cumva să vină Fiul Omului la voi și să vă găsească necredincioși grăirii Lui de peste voi, venirii Lui spre voi. Duhul Sfânt Mângâietorul suflă din gura Mea peste voi și Se dă vouă ca să-L luați și să-L aveți și să-I cunoașteți lucrarea, căci scris este: *«Mulți vor fi curățiți și albiți și lămuriiți, iar cei nelegiuți se vor purta tot așa, ca cei nelegiuți, și nu vor pricepe nimic, ci numai cei înțelepți vor înțelege»*, precum este scris. Amin.

Acum, poporul Meu, cobor la tine pe masă cuvânt cu glas de trâmbiță, cu trâmbița Mea Verginica, vasul Meu în care am stat pe pământ în vremea trupului ei ca să grăiesc unui popor și să-l pregătesc Mie pentru slava Mea cea de azi. Las trâmbița Mea să răsunе peste tine, să sune ca din cer deasupra ta și să auzi tu glasul ei și să tresari bucurându-te și crescând și tot crescând pentru tainele Mele cele de foc, căci foc am venit să pun pe pământ și să facă el lucrarea Mea.

Hai, Verginico! Eu, Domnul, binecuvintez intrarea ta ca și a Mea. Grăiește tu bisericii Mele de nou Ierusalim, căci din ea se ridică la Mine jertfă de fiecare zi, prin care Eu Mă dau ei trup și cuvânt spre viața ei. Pace ție și lucrului tău cel de azi al sărbătorii tale între sfinți, pentru intrarea ta cu ei când ai venit la Mine după multa ta suferință în mijlocul poporului Meu și al tău! Amin.

— *Intru la poporul Tău, Doamne, intru cu Tine, căci Tu ești ușa. Intru și lucrez, căci lucrul Tău este mult și trebuie să fie mult, că Tu ești mare, Doamne. Multă mi-a fost suferința purtării lucrării Tale pe duhul și pe trupul meu cel ostenit de suferință, iar ea m-a dat Ție mereu, o, Doamne. De pe patul suferinței am trecut la Tine, și am găsit tot ce am iubit și am așteptat suferind. Am părăsit cu jale mare pe poporul Tău la plecarea mea la cer, dar am găsit mângâierea după ce am făcut pasul, am găsit tot ce am iubit pe pământ, că mult Te-am cunoscut și mult Te-am iubit în vremea mea cu Tine pe pământ, și Ți-am văzut ranele și am plâns pentru ele mereu și mi-ai dat mult din Tine să pot, o, Doamne, căci ființa mea cea mică a fost tot un foc pentru Tine, că așa ai binevoit cu mine, că m-ai făcut rug din care Tu grăiai cu foc aprins poporului care venea să audă glasul Tău, așa cum s-a dus Moise pe munte și Te auzea în rug când grăiai lui.*

Multă și mare este povestea mea cu Tine, poveste cerească pe pământ între oameni, Doamne. O, cum să facem s-o știe toți oamenii și să-și schimbe ei iubirea spre Tine, așa cum eu am trăit înaintea Ta pe pământ, ființă firavă, plină de duhul pocăinței pentru mine și pentru fiecare om?

Te-am ascultat acum cât de măreț ai grăit Tu azi bisericii neamului român. Ai luat din Scripturi și ai grăit ei și i-ai amintit ei de proorocia lui Daniel, care s-a desăvârșit acum pe pământ prin lucrarea Ta de cuvânt, prin cartea Ta cea de azi, pe care Tu ai împărțit-o mult în zilele acestea ca să Te cunoască lumea toată, și fericiți sunt cei care aud glasul Tău cel de azi și nu-și încruntă și nu-și învârtoșează inima cum a făcut poporul Tău Israel cel de demult și care a pierit apoi mult. Azi avem un Israel nou, un neam nou, Israelul român, și trebuie să spunem acestui neam taina Ta cu el, Doamne.

Te rog acum, pentru că sunt osteniți acum cei ce ne primesc și ne așează în carte, să le dăm cale cu ziua mea de serbare și cu slujirea ei înaintea Ta de la ei, și apoi să mă așez cu cartea mea cea de azi, căci omul este neputincios, și să avem grijă, Doamne, și după măsura ome-nească să socotim și să lucrăm.

O, pace ție, popor adunat la ziua mea de serbare între sfinți! Te cuprind și-ți deschid, iar tu să stai deschis, fiule, căci eu sunt din partea Domnului cuvânt peste tine în ziua mea între sfinți. Bindecuvântată să fie toată slava cea din mijlocul tău adusă Domnului pentru sărbătoarea cea de azi! Rugăciunea să-ți fie înaripată, o, popor puișor, și până sus la cer s-o sui, ca pasărea care se suie sus, sus cu ajutorul aripilor ei tari, căci sunt păsări care zboară doar pe pământ, dar sunt și care zboară sus, sus cu aripile lor tari și pline de voinicie pentru zbor. Să fii, fiule, împlinitor cu toate cele ce Domnul îți spune ție să faci, și să ceri și să fie ele pe pământ împlinite, să ceri împlinirea Scripturilor Lui, căci prin fiii cei plini de credință poate El, iar altfel nu.

Pace ție, și duh de sărbătoare să lucrezi acum, și mă voi așeza cu tine în carte, o, popor puișor, și duhul meu te va povățui!

Mă gătesc frumos pentru coborârea mea cuvânt la popor, Doamne. Mă voi și bucura, voi și plânge, voi și învăța pe cei ce învață cu dor, iar ei mă vor iubi așa cum vin. Amin.

— O, poporul Meu, vine trâmbița Mea la tine cuvânt, vine cu bucurie și cu lacrimi și cu duh de povață. Gătește-te și tu frumos, fiule, că ea Mi-a spus acum că se gătește frumos pentru coborârea ei la tine cuvânt. Ascultă glasul trâmbiței Mele, o, poporul Meu de peste tot, și primește-o pe ea așa cum vine ea, că ea vine la tine, iar tu să-i deschizi, să-i deschizi ei, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

Am stat cu oaspeți cerești în mijlocul tău și azi, în a treia zi de serbare pentru grădinița Mea de cuvânt, o, poporul Meu, și totul a fost o zi, o sărbătoare, iar pentru cei din cer a fost o clipă mică, fiilor, căci cerul este mistuit de așteptare și de dor și nu se uită la ceas, și nu se uită la lungimea zilei sau a nopții, ci se uită cu dor și atât, iar dorul nu începe și nu se sfârșește, ci este în ființa lui Dumnezeu și a sfinților Săi de-a pururi și nu are măsură. Mă fac ușă între cei din cer și voi, între Noi și voi, căci Eu sunt ușa, și așa am fost mereu, fiilor.

Bindecuvintez intrarea sfinților Mei, intrarea lor cu trâmbița Mea Verginica la masă de cuvânt cu tine, popor bindecuvântat cu venirea Mea la tine și cu toată lucrarea Mea cea din mijlocul tău! Trebuie cârmă întru toate mereu, trebuie bindecuvântare, tată. Eu stau la cârmă în tot lucrul cel ceresc între cer și pământ, căci dușmanul pândește după spărturi, așa cum în rai a luat el ființă când veghea și cârma au fost de om date la spate și a intrat el și a stricat, și iată, trebuie cârmă mereu, fiilor.

Hai, Verginico, Eu sunt ușa, Eu sunt cârma, iar cine intră prin Mine intră și iese și află hrană și dă din ea. Să învețe poporul cel sfințit să stea sub cârmă mereu, tată, căci cel ce veghează cu Mine peste el obosește la cârmă dacă nu vede tot, dacă nu stă totul în lumină, dacă se face noapte și ușă închisă în fața celor ce veghează la cârmă.

Trebuie cârmă peste tot și mereu peste toate, măi fiilor. Ea știe să-L lase pe Domnul, să-L cheme pe El la cârmă prin furtuni și prin valuri mari și stă ea de veghe cu Domnul atunci, căci fără El nu se poate la cârmă prin furtună. Ea știe să vadă și când nu se vede, și când nu se vrea să se vadă, căci veghează cu Domnul și vede și când nu se vede, căci Domnul este duhul ei și ochiul ei și cârma ei, și numai cel cârmuit poate să stea la cârmă și să ajungă la țarm.

Hai, Verginico, Eu în tine și tu în Mine, tată! Slăvește-Mi slava, că tu ai fost slava Mea, iar Eu a ta! Unul în altul am stat în mijlocul poporului și am cârmuit lucrarea Mea de cuvânt spre el. Hai, sună și dă de știre cuvântul tău peste popor! Amin.

— *Bindecuvântată este această zi de serbare prin toată lucrarea ei, o, Doamne, căci am sărbătorit o zi în trei zile la rând, venirea mea între sfinți și așezarea pe pământ a temeliei cea dintâi, pietricica cea albă, iar în vârful ei semnul Fiului Omului, crucea, totul așezat pe pământ acum douăzeci de ani, așa precum Tu ai cârmuit și ai zis și ai împlinit.*

Ai stat cu mine și am stat cu Tine în mijlocul poporului și am cârmuit lucrarea Ta de cuvânt, dar fericirea ne-a fost mică și puțină, căci noi doream, cu multă suferință în dor doream să

cârmuim și poporul prin lucrarea Ta așa cum cârmuim lucrarea cuvântului Tău spre el. O, atâta de puțin am putut noi în vremea aceea să cârmuim noi de jos în sus și să biruim pentru cele de sus și cu ele apoi peste poporul Tău cel de atunci! Ne-am lăsat atât de mici atunci dacă poporul cel de atunci n-a fost deprins să fie mic și să stea sub cârmă, Doamne. Ne-am micșorat noi dacă el n-a putut, iar despre el spunea că este cel mic. Avem acum iarăși popor, și mult de tot stai Tu acum în mijlocul lui povățuindu-l să stea sub cârmă și să nu ceară el, ci doar să asculte de cei ce-i poartă de grijă, binecuvântând ei pe toate cele pentru el lucrate și cu el lucrate înaintea Ta. Mai avem puțini din cei de atunci ai vremii mele cu Tine, dar cel ce nu s-a învățat de la început să Te aibă mare pe Tine și mic pe el, nu putem nici acum să-l deprindem pe el așa. Mai avem așa și din cei de azi nedepriși cu cârmă pentru toate cele ale duhului lor, ale lucrării lor, și de aceea am spus eu, și cu duh de sărbătoare am spus că slava Ta este cu cei ce lucrează la ea și îi înfășoară pe ei în ea, iar cu ceilalți este mila Ta, răbdarea Ta și așteptarea Ta.

Sunt clipe de bucurie sfântă toate învățăturile pe care le așezăm în carte, chiar dacă ele plâng, chiar dacă ele sunt lacrimi, căci prin toate eu mă bucur și plâng și dau povață, toate odată, Doamne, că nu se pot despărți acestea, și toate trebuie odată să lucreze și să stea cârmuind. Duhul meu e mare cât Tine acum, că nu mai este ținut de pământ. Ferice celor care pe pământ sunt numai duh, o, Doamne, că aceia Îți lucrează ca din cer, iar eu m-am aplecat mult pe pământ, că n-a vrut altfel poporul cel de atunci. Tu însă strigi acum la poporul Tău să treacă din trup în duh, să treacă îi spui, iar el trebuie să știe bine cum este aceasta și trebuie să vrea și să poată ca Dumnezeu pe pământ și nu ca pe pământ, că nu mai trebuie lungită vremea aceasta și trebuie scurtată, și trebuie acum răscumpărată și cea trecută fără de răscumpărarea ei în vremea ei.

Am stat și am privit peste toată sărbătoarea, iar poporul a fost în sărbătoare. Și eu și Tu și sfinții însoțitori am fi grăit pe viu cu toții, și în parte cu unii din ei, dar hotarul stă și desparte, Doamne. Am trecut hotarul și ne-am lăsat știuți de cei cu cârma între noi și popor, dar cei ce stau la cârmă știu de la Tine cât să desfacă în fața poporului fereastra celor ce sunt în taină, căci omul ori se mâhnește, ori se mândrește, și numai cârma cea bună știe să se păzească de acestea două între Tine și om. Acestea două sunt lecția mea cea de azi în mijlocul poporului Tău, o, Doamne. Amin.

Iată, trebuie cârmă în toate, măi popor puișor. Dacă tu stai să însoțești în toată vremea locul cel pentru cârma a toate, atunci tu vezi cum să lucrezi, și vede și cârma cum stai tu și-i stă ușor să cârmuiască mersul, dar dacă tu nu ajuți cârma cu cele ce se așteaptă din partea ta pentru mers lin și ferit de furtuni, tu chemi atunci furtuni, și ele vin, o, și ce să facă atunci cei cu cârma? Trebuie să-L lase pe Domnul atunci la cârmă, iar cei cu cârma să stea de veghe cu Domnul, așa cum ar fi să fie și între tine și cârma cea de peste tine, măi popor puișor. Îți spun popor puișor fiindcă ajuți puțin pe Domnul și pe cei cu cârma între Domnul și tine, așa cum puiul de om ajută puțin pe purtătorii lui de grijă din pricina neputinței lui cea după trup, căci trupul îi este mic.

O, cât de mare și câtă putere avea să aibă poporul cel de peste cincizeci de ani ai lui cu Domnul sau cel de mai încoace dacă ar fi voit să-I dea Domnului duhul ascultării lui, după ce omul știe inima și lucrarea cea din rai a omului zidit de Dumnezeu, neubind acela cârma cea de peste el și stând mare față în față cu Ziditorul său, nevrând el să-i fie lui tată Dumnezeu.

O, ce bine era să-L aibă pe Dumnezeu de tată omul cel așezat de Dumnezeu în rai! O, ce bine i-ar fi fost și acestui popor de cincizeci de ani și mai mult dacă ar fi putut el să-L facă pe Domnul tată al lui ca să-i poarte pașii ca un tată, ca să-i dea mâna să-l poarte, ca un copil care se ține de mână cu tatăl lui din pricina veghii trebuitoare peste el! Sunt din cei care nu fac Domnului dureri și griji prin statura lor înaintea Lui, dar sunt puțini, o, fiilor, și am spus aceasta pentru duhul mângâierii și al nădejzii cea de la mijloc. Iar acum spun pentru duhul veghii sfinte, căci trebuie să învețe poporul schimbarea, fiilor, trecerea din trup în duh, căci dacă trupul ar

vedea ce vede duhul, ar înțelege omul că duhul are durere de la trup și suferă tăcut și durut, iar slava cea care vine va veni pentru viață fără de dureri în ea, căci altfel nu se sfârșește veacul omului ca să-și facă loc cu omul veacul Domnului, care vine fără de întristare și fără de suspin, căci altfel el nu vine și nu poate veni ca să se așeze peste cele ce încă sunt și nu trec încă.

Învățătura mea cea de azi o voiesc cu putere peste voi, fiilor. Așteaptă cerul cale dreaptă spre voi, după cum cere fiecare clipă între voi și cu voi, căci Domnul veghează și măsoară și vede și mult ar lucra și multe ar așeza ca să trăiască în voi și cu voi, dar sunt doi dușmani care se luptă în voi cu voi și care-și arată în față față și ea este văzută și face oprire și face răcire și face suflet strâns. O, dacă Domnul ar pune în careva dintre frați mai mult cer, mai multă față ca în cer în lucrare văzută, vine și boala aceasta văzută, fie în cel care poartă, fie în cel ce vede din față, vine ori mândria în cel folosit de Dumnezeu, ori mâhnirea în cel ce se întristează pentru el față în față cu cel ce poartă de la Dumnezeu. Am trecut noi așa hotarul dintre noi și voi și ne-am lăsat știuți de cei ce au de stat de veghe între noi și voi, între voi și noi, măi fiilor, dar ei știu de la noi cât să desfacă fereastra celor ce stau în taină, căci omul ori se mârșește, ori se semețește în dreptul lui însuși, și iată, trebuie cârmă în toate ca să piară acestea două: mâhnirea sau semeția de sine a omului. O, voi sunteți poporul cu care vorbește Domnul pe pământ, iar când vă adunați la izvor vine învățătura cea trebuincioasă vouă ca să dea chip ceresc feței cea dinăuntrul vostru, căci lucrul mulțumirii și al păcii vine de la iubirea de frați, de la bucuria cea pentru ei în fiecare, și fiecare lucrându-le pe acestea, toți căutându-se în ceilalți, nu în ei înșiși dorind sau strângând, ci luându-se fiecare din cei de lângă ei sau dându-se după cum se bate la ușa lor.

Voiesc să-i vindec pe cei nevindecați și voiesc să-i învoinicesc pe cei ce stau cuminți și cu frică de Dumnezeu în ei, veghind cu ea mereu pentru duhul umilinței lor, care trebuie să fie întreagă și de mult folos lor mai întâi, și de pildă vie pentru cei ce voiesc să moară pentru ca să trăiască apoi, căci cei ce nu trec prin moartea aceasta rămân ca pe pământ, rămân pământ, rămân ca omul care nu învață moartea și învierea ca să poată apoi să-și prețuiască învierea și să aibă parte de ea de-a pururi apoi.

Aș fi vrut să-i povățuiesc acum și pe cei ce au venit cu dor, dar nu au împlinirea cerută de Domnul pentru cei de azi creștini ai acestui popor, că au rămas în urmă mult cei pe care i-am iubit și i-am așteptat, și voi grai și pentru ei, câți mai sunt ei. Acum însă am început cu voi o creștere nouă, vindecarea multora de lucrarea mâhnirii și de cea a semeției de sine, căci acestea atrag în om rod de păcat rău mirositor, fiilor, păcatul invidiei, păcat cu disprețul lui împărțit în jur prin părerea de rău a binelui din față, a statului slăvit al Domnului în cei ce poartă din cer pentru Domnul pe pământ.

O, cum să facem, oare, să fiți și purtători de daruri și să fiți și lipsiți de mâhnire sau de înălțare cu mintea, măi fiilor? Toată creșterea cea bună a Domnului în voi vă veghează pe voi la orice pas și când nu vă așteptați aceasta, fiilor. Acest examen a fost adus de Domnul la voi când El v-a povățuit spre trăire laolaltă pentru vindecare de sine, pentru lepădare de sine și de omul cel pământesc în voi. În mijlocul cetei frățești nu trebuie să vină nimeni cu cele ce poate face și acolo de unde vine, ci trebuie să vină să învețe pentru ce vine, căci vine pentru făptura lui cea nouă, pentru vindecarea de mâhnire din pricina duhului invidiei și a doririi de sine și pentru vindecarea semeției, păcat pe care nici omul cel nevoitor împotriva lui nu și-l poate descoperi, căci acest păcat vine îmbrăcat sărăcăcios și vine nemâncând, dar el are arma pitită și-l trage spre el pe cel nevegheat.

O, lăsați-vă cercetați și îngrijiți în toată clipa, căci din fața voastră vine Domnul cu cele desfăcute de El pentru cele cuibărite în voi în chip necunoscut și nebănuit de voi, fiilor. Eu vă învăț acum să vă bucurați că vă cercetez și că vă îndrept spre cei cu veghea peste voi, căci Domnul deschide spre ei fereastra și arată lor aluatul care se pitește în voi când voi nu știți, și pățesc aceasta numai cei care n-au luat peste ei cârma, fiilor, căci aceștia iau din ei, nu de la

Domnul ca să aibă, și cred ei apoi că au și se hrănesc cu această credință, dar numai cei săraci cu duhul sunt cei fericiți pentru Domnul, căci Domnului Îi trebuie în om fericire, nu omului, fiilor, iar cine nu caută așa cum îi spun eu acum să vadă și să înțeleagă, acela n-a trecut prin moarte și n-a murit încă și nu are în el învierea Domnului. Voi trebuie să fiți sfinții Domnului cei de la sfârșit de timp, plini de har din Domnul și nu din voi zidit acest har și nu închipuit de voi, căci Domnul nu lucrează cu închipuiri, ci cu duhul adevărului, pentru care voi trebuie să luptați.

Nu voiesc să pierd această clipă, această zi cu mărunțișurile care vă țin mici și pe loc vă țin, ci dau să vă spun despre cele mari, bune și rele, ca să se vadă cum ies acestea unele din altele de multe ori și cum se încurcă ele în mintea celor slabi și doritori de a fi. O, multe rele ies din cele părute bune, fiilor, și multe din cele părute a fi rele ies cele folositoare pentru Domnul între voi și voi, măi fiilor. O, nu se pot acestea alege la dreapta și la stânga decât cu cârmă peste ele și cu fereastră din cer către voi, prin care se arată din cer și nu de pe pământ toate câte sunt bune și rele, că mult este de sortat și prea puține bune rămân din toate, iar amestecătura din om ține pe cele vechi în el și nu-l lasă să scape și să-și elibereze sufletul, care plânge sub povară.

Vă dau acum un dar. Primiți-l, fiilor! Cuvântul meu este mult, mult de tot și mă apasă el, și de aceea dau să-l așez peste voi ca să-l puneți apoi spre lucrare. Voiesc însă să fiți credincioși mult, că eu las acum multa mea sarcină de cuvânt ca să vă fie împărțit din ea ori de câte ori voi vedea că vă încercă pe voi adevărul acestor două rele: mâhnirea și semeția, fiilor. Are Domnul locaș smerit în cei ce stau cârmă din partea Lui între voi ca să-și cârmuiască poporul. Așa locaș smerit voiesc cei din cer să aveți și voi în voi, dar veniți la școală, veniți la lecții, fiilor, veniți și luați dacă veniți, că aveți nevoie de vindecare ori de câte ori acești dușmani intră în voi și-și arată fața. Eu văd ca în cer când vă văd și când dau să vă ajut împotriva acestor doi dușmani.

O, feriți-vă și de altfel de dușmani, fiilor! Ne sunt dușmani nouă și vouă toți cei ce nu știu să creadă cu totul în toată această lucrare de cuvânt de sus și de jos împărțită și pusă pe masa de împărțit apoi. Nimeni să nu spună că are încredere sau credință în acest cuvânt și mers al Domnului în timp ce disprețuiește și urăște și desparte de Domnul în ei pe cei cu care merge Domnul pe picioare pe pământ spre voi și spre oameni. A fost mare mila Domnului cu cei ce au păcătuit așa, voit sau nevoit acest păcat, căutat sau necăutat să fie el făcut. O, rugați-vă de această milă a Domnului cu voi dacă vă știți îndoielnici, dacă-i citiți dușmănos pe cei ce vă sprijină pe voi spre cer. Ei sunt locașul umilinței de duh, chiar când aceasta nu puteți voi vedea, dar vede Domnul aceasta, și ar împărți peste mulți acest bun, numai că omul are nevoie să fie el, să-și hrănească el ființa, și apoi să se hrănească cu ea.

O, cât aș sta cu voi și cât aș grai, fiilor! Fiți credincioși dacă v-am spus că las sarcina mea cea plină de cuvânt ca să se ia din ea și să se dea vouă ori de câte ori se va lipi aceasta lângă cele dintre voi, care se cer vindecate și povățuite. Vă trebuie iubire pentru primire, fiilor. Trebuie cârmă în toate și mereu, dar fără iubire în voi nu puteți primi, nu puteți lua, căci vin cele două rele: mâhnirea sau semeția și una pe alta se schimbă, căci fiecare are pe cealaltă în aluatul ei și se hrănesc frățește împotriva frăției dintre frați.

Am stat în ziua aceasta și v-am ascultat glasul minții, o, fiilor, după cum duhul v-a împărțit ca să lucrați și să vă arătați ascuțimea duhului, dar nu uitați să nu muriți, fiilor, căci litera ucide duhul, ucide viața ei în om și se culcă omul în divanul semeției de duh apoi. O, fiți adevărați acum cu fapta, măi fiilor, și fiți adevărați în Domnul. Amin.

Nu mai stau mult în cuvânt, că mi-e milă, căci eu știu tot greul cel de sus când stă pe pământ lucrând. Rămâne să vă grăiesc și de jos, dacă-mi veți pătrunde cu credința taina cărării mele spre voi, dar fiți atenți ca să învățați, că nu e bine să vorbiți despre voi, că vă trag din cer multe grăiri care nu trebuie să fie. Voi sunteți pe pământ și nu trebuie să vă suiți în cer unul pe altul, ci trebuie să vă coborâți din cer, să stați în cer trebuie, căci dacă stați pe pământ vă trageți unul pe altul din cer prin nevorbiri cu folos între voi, despre voi și despre noi, fiilor. Lăsați smerenia în voi, pentru voi și pentru cea din frații voștri. Nu trageți în vârf pe nimeni,

căci diavolul joacă țurca între voi când unii pe alții vă ridicăți pe înălțimi. O, dacă ați avea ochi pentru diavol măcar ca să-i vedeți bucuria strânsă lui de la neveghea cea pentru smerenie, fiilor!

Acum pace vouă! Las povara jos ca să fie lăsată ea și în fața cărții cea cu voi. Din tot ceea ce v-am desfăcut spre știre și spre rumegare apoi, folosiți-vă mult, unii de la alții mult, în duhul grăirii smerite, fiilor. Amin.

Las povara jos, Doamne. Am gătit frumos tot cuvântul coborării mele și i-am dat înțeles ușor și blând și cu folos ca să-l ia poporul ca pe o mângâiere, ca pe o iubire a mea lui, o, Doamne. Amin.

— O, Verginico, dar din dar se vede înmulțindu-se în tine, tată, iar Eu Mă mândresc cu tine în cer, așa cum ar trebui să se bucure fiecare pentru fratele său cel dăruit de Domnul cu daruri pentru om, iar lucrarea smereniei trebuie învățată în vreme grea, nu în vreme cu soare, căci vremea cu soare aduce moleșeală, aduce somn și alungă veghea.

Nici Eu nu stau mai mult la ușa cuvântului acum, căci trebuie să păstrăm puterea cea care Ne poartă, că avem mult de cuvântat și de venit mereu, mereu la popor, și avem să Ne mai și împărțim peste pământ, tată. O, odihnește-te acum și lasă-ți sarcina aici, că se va lua din ea și va fi dată la popor spre noua lui față și lucrare. Avem rane, tată, și ai umblat tu la ele acum, cerând de la popor vindecarea lor din Noi. Tu Îmi vezi mereu ranele și te dor, și umbli la ele ca să Mi le vindeci, și ceri ajutor pentru durerea ta cea de la rana Mea. Mereu te-a durut rana Mea, și tot așa și în cer. O, vine vremea vindecării, tată, vine un popor milos și va veni și nu-și va mai pierde el mângâierea cea pentru Noi, duhul mângâierii, după care atâta tânjim Noi, o, Verginica Mea, o, trâmbița Mea cea credincioasă Mie în toată vremea Mea cu tine pe pământ. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Se îngămădește cuvântul după dorul cel din Mine cu el și revărsat în sfinții Mei, dar albia lui trebuie îngrijită, tată, că mult e de venit cu venirea Mea la tine până la vremea vederii. Iar acum odihnește-te, lucrând așa cum Eu te-am învățat odihna ta cea de sus, și lucrează, tată, că vremea este cu lucru. Amin.

Fiți veghetori, fiilor! Puneți veghe peste voi și vegheați pentru ea peste voi și așteptați în prag, ca să nu-i fie greu veghii cea de peste voi. Fiți primitori, căci cele ce sunt, sunt, și în duhul adevărului trebuie cercetate și lucrat peste ele. Pace vouă pentru primirea veghii sfinte peste voi, de aproape sau de departe când vine ea lucrând!

O, fiilor veghetori pentru statura cea dinaintea Mea a fiilor poporului Meu, vegheați, că vă dau de lucru în parte pentru statura cea odihnitoare Mie și nu omului în el însuși, căci Eu voiesc să am Eu odihnă în om, și aceasta să fie odihna lui. Voiesc să Mă bucur Eu de cele lucrate de creștin, și nu tot el să se hrănească din cele ce el face și lucrează și grăiește lui și fraților lui. Cei smeriți nu au mâhnire în ei și nici gol, ci au odihna Mea în ei, iar liniștea lor o au în ea. Aceasta vă dau să știți, și să învățați aceasta, fiilor, și să ziceți apoi mereu: „*Întărește-ne pe noi, Doamne, întru sfințenia Ta, toată ziua și în toată vremea să ne învățăm dreptatea Ta!*”. Amin.

Vă cuprind și vă strâng aproape ca să vă ușurez inimioarele și vă dau să-Mi simțiți lângă voi ființa, întru așezare de mare smerenie între voi și Mine, în duhul umilinței și al pocăinței stând voi pentru mila Mea de voi, căci mila Mea este iubire, iar iubirea Îmi este mila, și așa Îmi păstrez Eu smerenia Mea față de duhul iubirii, iubirea cea cuminte, cea cuminte, cea fără de cusur în aluatul ei, o, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2011